

мѣ, за да задоволя страсть-тѣ и зависть-тѣ си: Колко е была? мѣ-да мѣла. Онѣи придобываѣци, на които до съдобываніето ма е докарвало сребролюбикото онока желаніе, споредъ което съмъ си отагчилъ съвѣсть-тѣ съ игото (холомота) на безвѣройны обиды, дѣла пребезза-конны: колкы сѣ были? мѣда мѣла. И онаа слава, честь, покой, (почивка) съ които съмъ сѣ радевалъ, като съмъ ималъ власть, досто-инства, богатства, съ толкѣва гордость, съ толкѣва погыбель, съ толко-ва малѣкъ страхъ предъ Бога: колко сѣ были? мѣда мѣла. Всич-ко, всичко е мѣда мѣла. Нѣ и той смѣсенъ съ отрова, съ толкова грижы, съ толкова страхове, съ толкова тѣдове, съ толкова болести. Още ако и всичкото теченіе на моето живѣаніе бы было непрекъснѣ-то продълженіе на най-благополѣчны дни: всичкыятъ животъ, и най-дѣлгыятъ и най-щастливѣятъ, ако сѣ сравни съ тѣкашніа вѣчнѣа въ мѣката животъ: колко е? мѣда мѣла. Нищо. ѣкъ дѣнь въ черѣш-нѣй, ѣже мѣмъ ѣде.⁽¹⁾ О (колко е) тѣжѣкъ и горчивъ на мене! Кога смысламъ това, осещамъ единъ пламѣкъ, който ми мѣчи па-мѣть-тѣ, по-голѣмъ отъ она, който ми гори тѣлото. Въ една ми-нѣта направихъ грѣхѣтъ, и сѣ мѣчѣмъ вѣчно. Ахъ проклѣтый меде на привременны сласти! Ты ми си отрова на вѣчны мѣжы. Живо-те преминѣмый, привременный, ты ми си причина на безконечна (без-крайна) мѣжа: О прекратко живѣаніе! нѣ защо та наричамъ пре-кратко? ты быде за мене дѣлаго, па още и весма дѣлаговременно за моето спасеніе. Живѣхъ толко години на земалята и имахъ въ рѣ-цѣтъ си райскыты ключѣве: знаахъ, че има мѣжъ за такѣвъ грѣш-никъ, като мене: знаахъ какъ да направѣмъ, за да избѣгнѣмъ отъ неа: можахъ лесно да го направѣмъ, нѣ не го направихъ. Быхъ человекъ, быхъ воленъ, быхъ словесенъ: Кой ма ослѣпи? Кой ма прельсти? Ахъ животе преминѣмый! Или за краткость-та съмъ помыслилъ, или за дѣлжината ти съмъ разсеждалъ, все едно ми е горчиво възпоми-наніето ти. Ахъ години златны, многоцѣнны преминѣли дни, азъ въ изгѣбихъ, и изгѣбихъ всичко. Кой да ми даде сега поне единъ отъ онаа часове, които ми сѣ виждахъ толко дѣлаги? Кой да ми даде малко отъ онока време, което или съмъ иждивилъ въ грѣхове, или съмъ оставилъ да сѣ измине въ празны работы? Кой да ми даде срокъ макаръ единъ минѣтъ за покаяніе. Нѣ нѣма вече време, вре-

[1] Псал. 89, ст. 7.